

გეოგრაფიული ნიმუშობა

1922
21/6

10

Handwritten pink scribble

№ 8

ტფილისი
დამამბეზარი

1922

მიწის სჯული

ხორალი მისტერიიდან „ჯვარი ვაჟის“.

ღმერთმა მიაყარა მადლი საქართველოს.
მკერდი არ უშრება მიწას უთვალოსა.
უხვი მზე გამოდის ხალისით სართველოს:
ბურღობს მწვანეზე და მართავს კალოსა,
მუხას გადაგრაგნილს და მაგარ წვივიანს
სურო ეგრიხება ლურჯი არტახებით.
გადათქვირებული რკოები ცვივიან
და ეშვებს ლესავენ ველური ტახები.
ღელავენ ჯავარი ტალღები სიმინდის.
სული ეხუთებათ ხულებს და თაროებს.
დალოცოს უფალმა ნაყოფის სიწმინდე:
ლამაზი ქალები ქურჩავენ ტაროებს.
და პირგაგუდული დიდი საწნახელი —
ყურძნით გაღეშილი ლუში გველღეშაპი
რომელმა გიორგიმ არ ჩასცეს მახვილი
მტევნების ტბორები რო ხვრიპოს პეშვებით.
რკო მრუში. მტევანი. ტარო დაყურსული.
ალო ატეხილი და თესლი ხურვალი.
ვერვინ დაიურვოს ხარი გაღურსული
მთელ წყაროს ამოცლის რომ არი წყურვალი.
ჯოგების ურდოებს მორეკავს მეზვარე:
წინ ხარი წიქარა და ძროხა ბელღეშა.
იქ აედევნება უშობელს მოზვერი
და განზე უეცრად დაიყეფს ქელღეშა.
უხედება ფარები და თანაც ბნელდება.
ჩუმად იმუღრებენ მსუქანი დედლები.
ჩვენც დასიცხულები მათთან დავნელდებით:
სასვენათ გველიან ძელური კედლები.
ვაეები. ქალები. შვილები. მამები.
ღედავ: ჩაგებვევით უბეში კვართული.
და ძილში მალულად ფიქრი გვეამება:
რომ არ ვაგვიმეტებს ჩვენ მიწა ქართული.

გრიგოლ რობაქიძე.

ევროპა.

შესავალი.

1915. იანვარში

პორტმა, რომელსაც გლაზგო ჰქვია
დიდს ნიაღვარში

მე გამისტუმრა ევროპიდან ინგლისის გემზე „კაბადოკია“
ეს იყო მაშინ

როცა სენაში
ყრიდენ პარიზის მოქალაქენი გერმანელ ტყვეებს....

ვიგონებ დღეებს
როცა ვერდენს მოადგა შანთი.

როცა დასცალეს ტროკადერო
და ლუვრს მოსტაცეს ლაურა-დე-დიანტი.

გახდა პარიზი უსიცილო და უსიმღერო.

ლიუქსემბურგში:

იდგა ვერლენი ცრემლიანი და თოვლის ქურქში.
ღამის ქალები, პოეტები მოშორდნენ „დარკურს“ და კაჭე „ლილლას“
და მათხოვრები სენის ხიდებ ქვეშ მარსელიეზით ხვდებოდნენ დილას.

პარიზელები ყვავილებით, პატარა ჯვრებით
გზავნიდნენ ბავშვებს პერლაშეზის სასაფლაოზე.

გამოვექეცი ევროპის ქაოსს.

სისხლს.

დანგრეულ რეიმსის ტაძარს

უზარმაზარ ტანკების ქშენას.

რეინის ირგვლივ თაობათა გადაშენებას.

ვიგონებ მართლა ფრუანტელით

ლაიპციგის სრუტეს

იქ ჩალაგებულ ატლანტიკის ანთებულ გემებს.

შოტლანდიაში:

ვნახე თეთრი ძროხების ჯოგი

და გავიღიმე ვით ნახევრად გაგიყვებულმა....

გამოვექეცი ევროპის წარღვნას.

პარიზში დამრჩა ერთი საფლავი:

ლეგიონის ორდენის წევრი,

იღმოსაფლეთში განთქმული გმირი

და ქუთაისში გადამტანი რევოლუციის

(1905)

მკვდარი მარნასთან,

პერლაშეზე გასვენებული:

ბუქუტა აბაშიძე.

მაიკლო იაშვილი

სეზონის ფალაგანი

ეს სულ ერთია, მაინც გაუგებარია
შეიძლება წერა - პიეროგლიფებით.
თითქო პატარა ბავში ვარ - დაფაზე გრიფელით
და ჩემი სულიც სხვას აბარია.
მადონა ღებერტირის ბაზარზე
(უსათუოდ ტემა ახალი)
გულგრილობით ქვეყანა გადაკრაზე
„დასავლეთის დივან“ს დასწერდა ბაყალი.
მე თვითონ მიყვარდა წინად ლირიკა
მზად ვიყავ უმიზეხვით მთელი დღე მეტირა.
დღეს ყველა იმედი მართლა გაირიყა —
ლირიკის პოეტი მგონია მესტვირე.
მართალი გულით უკანასკნელ თავის განწირვით
მიემართავ ყველას უსათუოდ გამომიტირონ.
ლაფორგის კვირა კიანურის ატირდა წირვით
დაწყველილ პოეტს ნუ ამადლით, როცა გთხოვთ მირონს.
წვიმს შემოდგომა წარღვნის წვიმით . . . მე ვარ ორპირში
და ეს გრიგალიც მოთბრის ღამე ხომ იბტიოზაერს.
მე მეჩვენება ჩემი თავი მეფის პორფირში
სოველი ქინკა თავმდაბლობით შეუბნება ზარს...
მე თვითონ მივზღვე ყოველ წასულ დღეს.
მზად ვარ ვიტურო ბავშვზე უმწარესს.
თორმეტმა ღვდელმა მამა გასუდრეს
მე ერთი ღვდელიც არ ამიგებს წესს..

და ვმადლობ უფალს, ჩემი სული მას აბარია,
მან ერთმა იცის, რომ არ იყო იგი სამიწე.
ასე ატირებდა პოეტს მალლიარია,
ასე გაუგებრად სწერდა ტიციან ტაბიძე.

18 ოქტომბერი 922 წ.

ქ. ტფილისი

ტიციან ტაბიძე.

მთვარე ხორციით ვაივსო.
მოსწყდა უნაზეს მუცელს, აბრეშუმის საბუღარს
მთვარე ხორციით ვაივსო.
ხსნიან რუმბებს მარნებში. ყოჩი დაკლეს მუვიროდი
მოზვერი საგაისო.

უბნებში გადადიან ცეცხლები ყირამალა
სოფელზე წამოვიდა მთვარიანი მორევი —
გამოსული ლორივით
მთვარე ხორციით ვაივსო.

მიწა, დედალო, აღუღდი მაქრათ
ღუმით გადაზელილს ვეძებ შენს ძუძუებს
მაწოვე. შევხვრიტო; დვრატა და შრატი.
რომ გავძლე უცებ.

მოდგეს და მოდგეს გატენილი შენი ნაბირი
მე წყურვილი გამინახევროს
მოხსენი ჯიქანი შენი ნამთვარევი
ვაფეთებ თვალებს მე აფთარივით

ჭონების კრაქები ინთება ფერებად
მთვარე ტყირპით იბერება...

ვაორგი დელნიძე

წერილი ანა ახმატოვას

მე მინდა ვითხრა სამძიძარი:
რომ ბლოკი მოკვდა!
ხან და ხან ჩუმი და მძინარი
მეცა ვარ ბლოკთან,
ჩაშოდი ჩემთან. მე მგონია
ვიქნებით დები:
თუ პეტერბურგის აგონია
გიყვარს... და ვცდები.
თბილისის მაღლი და შეენება
გიშველის, ვიცი.
ორივეს ერთად გვეჩვენება
წასული პრინცი.
შენ დაღალული გიბანია
სხეული ნისლში.....
ჩემი ქვეყანა ისპანია
არც ივლისში.
მე ცოტა მიცნობს: სხვანაირი
მეწვია ბედი.
შენთვის საჩუქრად მაქვს დაირი
და ოქროს გედი.
ჩვენი მზე, ჩვენი მზარე ლურჯი
ლოყებს აგინთებს;
აკოცე შენი ცივი ტუჩით
თამარის თითებს.

ელენე დარიანი

მანიფესტი ვირებს

მოქალაქენო ეხლა სიკვდილს აღარ ვაპირებ:
გამიჩნდა საქმე საარაკო (თქვენ გეცინებათ)
ჩემბ ფიქრები ისევ მოსჩანს შთავარის სინებათ
და მანიფესტით მე მივმართავ საყვარელ ვირებს:

ჩემო ვირებო, თქვენს სინაზეს ყველა ამცირებს
თუმცა თქვენს თვალებს მე ვიხმარდი სარკის მინებათ
და გადავწყვიტე რადგან ღმერთმა ასე ინება
თქვენი სიცოცხლე ავაშორო სიკვდილის გხირებს.

ვერ შეხვალთ, ძმებო, სამოთხეში დღეს მარტო გარჯით
ამაზე მახსოვს ბევრი ფიქრი დამიხარჯია
საჭირო არის გადავარდნა ცეცხლის ყამირში.

გვიღვეათ ნება დაარსოთ ცალკე სამეფო
მგონი დრო არის რომ გაექცეთ მონურ წამებას
და შეგიძლიათ მფარველ მეფეთ მე ამირჩიოთ.

რაჟდენ გვეტაძე

ივანე მაჩაბელს.

მე ერთად ვგლოვობ: უცნობ მაჩაბელს
და ძმას, დაკარგულს შორეულ ფრონტზე
ო, იოანე! თავს გადანაბელს
მე ახლა ვხედავ შავ პორიზონტზე.

აღარ თავდება ეს აგონია...
კიდევ მეორეთ ინვრევა გორი.
სასაფლაოზე (ასე მგონია)
სდგას მაჩაბელი ვით კამანდორი.

უცდის დონ ეუანს და დონნა ანნას,
რომ გადუხადოს მათ მაგიერი.
და ხნიერ ღამის აუ გამოცანას
უცქერის როგორც ალიგიერი.

ის ყოველ ღამით ვერის კიბეზე
მომელოდება ვით ორეული.
ის არის ლანდი უღარიბესი
ფიროსმანებრივ ჩამოხეული.

დებურტირკაზე ჰყიდის სურათებს —
ნახევრად გიჟი, მუნჯი, მშიერი.
ის თავის მკვლევებს დაუყურადებს
და გაექცევა მათ — კადნიერი.

ტრამვაის მოსვლას ჩვენ ერთად ვუცდით.
მისი ჩვენება კვლავ ისარკება.
იგი მიყურებს როგორც ფაუსტი
და უცმათ პრბოში დაიკარგება.

აღარ ვათავდა ეს აგონია --
შლილი შხამიან ღამის ვარდებათ.
და მაჩაბელი (ასე მგონია)
ხიდიდან წყალში გადავარდება.

უკვე დაინგრა ბედითი გორი.
დგებთან მკვდრები საყვირის ხმაზე.
და მაჩაბელი — მხნე კამანდორი —
ტფილისზე მოდის ვით სააკაძე.

ვალერიან გაფრინდაშვილი

სიტყვის როლი

კამარა პირველი

მაგიდას უსხედან: პოეტები, მწერლები, ესთეტიკოსები. გადასწყვიტეს ჟურნალის გამოცემა. სახელს ეძებენ. უეცრად მოვარდება ერთი სიტყვა. დაფიქრდებიან. სინჯავენ სახელს. ვერ არის ხმოვანი სათანადოთ: ამბობს ერთი. დასთანხმდებიან. შემოვარდება მეორე სიტყვა. მასაც იგივე ბედი ეწვია. შემდეგ: მესამე, მეოთხე, მეხუთე, შეექვსე, მეშვიდე. არ აქვს ბოლო. გაისმის ნაირი ხარაქტეროლოგია: აკლია სიმძიმე. არ აქვს კოლორი. არ უფარვა სურნელი. არ აქვს სიმაგრე. სუსტია პლასტიური ქედი. წამახულია მეტად. ყოველს სახელს მოსდევს ასეთი და სხვა დახასიათება. მოვონების ლაბარატორიაში კი ინტენსივდება პროცესი ძიების. ბოლოს: უეცარი ცხენივით მოვარდება უცნაური სიტყვა და მოსანათვლელს გამოეჭრება სწორხაზიან პროფილად. ჩნდება სახელი როგორც უკანასკნელი აკვეთილი სახე საგანის: სახელი-სახეული. ფსიხიკის სივრცეში იგი ისმის როგორც მედალიონი ნივთის, ისახება მისტიური აპერცეპცია: სახელი-სახეული-სხეული.

სახელდებული საგანი სხვანაირად იგრიხება. თითქო სახელამდი იგი არც კი არსებობდა. ან თუ ჰქონდა ყოფა, სახელით მიიღო უკანასკნელი არსება. დაფიქრება იშვილდება სითამამით. ახლოვდება შეცნობაში ემბედოკლეს თქმა: არსნი და ნივთნი იქმნიან მხოლოდ სახელებით, რადგან „პირველიდან იგი იყო“ სახელი მხოლოდ — და ნორმა საგანის თუ მოვლენის არის დარქმევა. დიდი სიცილიელის უცნაურ სიტყვაში არის მისტიური სიმართლე. ნამდვილი სახელი ასტრალური სხეულია საგნის თუ მოვლენის. აქ არის მისი მაგია. ყავის სქელ სითხეში ხელთათმანი გამოიჭრა ასტრალი ხელის: ასე იქრება სახელში ნივთის თუ განცდის ძირეული არსი.

დასახელების ფენომენში ნათლად ცნაურდება „როიას“ ფენომენი. ხშირად წარმოვიდგენთ: მიზეზი, მიზეზი, მიზეზი. — შემდეგ: შედეგი. ეს გრეხილი მექანიკურია მეტად. იგი იწყება აქტიური „თაურით“ და სრულდება პასიურ „ბოლოში“. შესაძლოა ამ პროცესს მობრუნებულათ გაეავლოთ ხაზი: შედეგი ჯერ კიდევ არ წარმოშობილი, რომელიც მოელის მის შემქნელ მიზეზს. თესლიდან ნაყოფამდე მანძილია გარკვეული. მაგრამ შეცნობის სხვარივ მოტრიალებით მანძილი შესაძლოა გაჭრეს: იხსნება ორმაგი რკალი. ნაყოფი აქ იგივე თესლია. ან კიდევ უკეთესი: ნაყოფი უცდის გაცხელებული თესლის დელეს საშოში. ამ ფენომენს შესაძლოა ეწოდოს ძველი სახელი „როიას“ (შემხვედრი ნაკადი). თუ სახელი გამოიჭრა „როიას“ რკალში, იგი გახდება ასტრალურ სხეულად.

რემი დე გურმონ ამბობს: „რეალური გამოიყოფის შესაძლოსაგან მხოლოდ სიტყვით. შესაძლოს, რომელიც არ არის აბექდილი რომელი წოდებით, შეიძლება ჰქონდეს უკანასკნელი, — რეალური კი ხშირად იკარგება ჩვენთვის, მხოლოდ მისთვის, რომ იგი რჩება ანონიმური. მარმარის უსახელო ბაუსტებ შორის ლუერში (და ყველგან) შესაძლოა იყოს ის ბაუსტიც, რომელსაც ჩვენ ვეძებთ: ბაუსტი ლუერეციასი, ბაუსტი კლოდისა, ბოლო, სწორედ იმისათვის, რომ იგი არ არის ანიშნული ცნობილი სახელით, ჩვენ, როცა მას ვუცქერით, არა ვგრძნობთ იმ ერთანტელს, რომელიც შეიცავს ჩვენ სხეულებათა წინ ოდესლოც ნაცოცხლი ხალხისა“ („წიგნი მასკების“: ესკიზი მარსელ შვობზე).

სახელი არის ასტრალის დაღი. იგი საიდუმლოთია მოცული. ძველი თქმა მართალია:

რომელიმე ქალაქს აქვს მეორე სახელი: იდუმალი. იგი მისი უკანასკნელი სიმაგრა. ვინც მას გამოიცნობს, ქალაქს აიღებს. ქორუმები ძველად ორი ენით მეტყველებდნენ: ჩვეულებით და უჩვეულოთი. უჩვეულო სიტყვა მხოლოდ შეწირულებმა იცოდნენ. ამ სიტყვას ჰქონდა მაგიური ძალა. ჰიერატიულ სიტყვას ენგი არ ედება. არც ცვდება იგი. მაგალითები: კრატერ-სული. ღირა-მსოფლიო. ქვაბული-შობა. ასტერია-კუნძული დელოს. სკამანდრია-ყრმა ასტინიაქსი შვილი ჰექტორის. და სხვა მრავალი.

ასტრალური ხაზები ზოგიერთი სახელის.

ქალების: მარია დორვალ; ოქროს თმები ლოკავენ შიშველ თეთრქაფა სხეულს. დო-
ლენა: სირბილე მიწის ძუძუების. აშარა: უშრეტელი. ნინო: ლოცვის ნანა. სირენა: სრიალი
ქალური ცვლის. როგნედა: სკვითის სიგიჟე სლავურ მოდუნებაში. სალომეა: ვნება სიკვდილ-
ში. დალილა: სიღვდლე და „ეგვიპტეს ღამენი“. ოფელია: შეშლილი ფოთლები მდინარეში.
ჯიოკონდა: დაეკვების ღიმილი სივსეში. არაბელა: ატეხილი სურვილი დაურევებისათვის.
თაშარ: გათვალვა დედოფალის.

გმირების: ასსარგადონ: რკინის რისხვა და საფლაგების ამოვარდნა. სალმანასარ:
გველის სილამაზე. ჰანნიბალ: აფრიკის სიცხე გოლფიანი. სარდანაპალ: მოჩვენება გატენ-
ბული. სოლეიმან: უდაბნოს მირაჟი სოველი. ჩინგიზხან: აწყვეტილი მარტორქა. ტამერ-
ლან: კენტავრი გავარდნილი. თიმურლენგ: მონგრეული ღიანგი. ნაპოლეონ ბონაპარტ:
ბედისწერის დუელი.

გეოგრაფიული: ვოგეზი: მოღვედილი ტვერი. ვაგრამ: დანგრევა ქარმაგი. სკანდინა-
ვია: სიმაგრე დათოვლილი. სიცილია: ცისფერი სიცილი. ქირმანშახ: ქიმერების ქარავანი.
ბამადან: მზის ხაო. მარმაროშ სიგეტ: თეთრი შოლტი მოქნეული. ქალდეა: ჰალლაფციინა-
ცია ხაშპით. კიმერია: სპლინის აგური. ანგორა: გადალაზვა ქედმაღალი. საგარეჯო: გარუ-
ჯული განდევილი. ორპირი: რასების ჯვარედინი. წიწამური: წამება. გელათი: სინათლე.

ლიტერატურული: შარლ ბოდელერ: გენია სპლინში. ვერლენ: ქალური დათუთქვა.
ვერბარნ: გრიგალი თავწაჭრილი. ბორგეზე: ულაყი გეზი. უაჰლდ: დენდის კამარა. ლოტრე-
ამონ: გიჟი თავადი. დორიან გრეი: ლანდი სარკეში ჩარჩენილი. ირრუბაქიძე: მოურავი
მოურვეელი. რადზივილ: სივილი ვილლაში. აშორდია: აშორება შაირით.

და მრავალი სხვა: ტეტრარხ, ალექსანდრ სევერ, დადიანი, ნაუზიკაა, განგ, ვოლგა,
რონა, რიონ, სარიდან, თენგიზ, ოთარ, თეიმურაზ, თაშაზ, ლორედან, ქარაევანი, ქარვა,
რვალი, სპილენძი, დედალ, ტრისტან, ენგური, ნარრაბოთ, სკალდ.

ასახული ხაზები არ არიან უკანასკნელნი (სახელების ასეთს თუ ისეთს შეგზნებაში).
შესაძლოა სხვა ხაზებიც. მაგრამ თავი და თავი ის არის, რომ ეს სახელები იძლევიან
ასტრალურ ხაზებს (ასეთს თუ ისეთს მაგრამ უთუოდ ასტრალურს). ყოველი მათგანი
ჰქმნის საგანს: სულ ერთია-რომელს. ეს არის „როიაა“. ბუნება არ არის ერთსახოვანი:
იგი მრავალსახიერია. ყოველს ცნაურის მომენტში იგი სხვა სახეს გაიცხადებს: სახელი
ჰკვეთს ამ სახეს. აქედან: მრავალნიშნულება სახელის. ამ მხრით იგი მუსიკალური თაურის
ეპიფენომენია.

პსევდონიმის პრობლემა ძიებაა ნამდვილი სახელის.

ერთი მაგალითი. ვასილი როზანოვ, გენიალურ შეგზნებელი სიტყვისა და სახელის.
სწერს:

„Иду раз по улице. Поднял голову и прочитал: „Немецкая булочная Розанова“. Ну так и есть: все булочники „Розановы“ и следовательно все Розановы-булочники. Что таким дуракам (с такой глупой фамилией и делать... Я думаю „Брюсов“ постоянно радуется своей фамилии. Поэтому сочинения В. Розанова меня не манят. Даже смешно. Стихотворения В. Розанова совершенно нельзя вообразить. Кто же будет „читать“ такие стихи. Ты что делаешь, Розанов?—Я пишу стихи.—Дурак. Ты бы лучше пек булки.—Совершенно естественно“ (Уед., 54).

რომელი ჯობს: ისიდორ დაუკას, თუ თავადი ლოტრეამონი?!

არჩევანი ცხადია.

ხშირად ხალხი ჰქმნის სახელებს, როგორც ასტრალურ დაღებს:

ჩიკორა. ოყლაყი. ოჩანა. ჯანჯლა. ყოყონა. ქყაბელა. ქიცილა. ოცონცორე. კვაცანა. ოჩონჩრე. ქოთილა. კოწა. ძაბრა. ანდრაზა. ტანტრე. ლუტა. დუგლეგი. დულრიმა. ლიფლიფა. ცანცარა. ხინჩლა. ლოქოქა. ცვეტა. დლაჯია. ბადრაჯა. წირალა. ხობინა. ტუბია. ცუგო. ძიძგლა. ტალიკი. წოწოქა. წრუტა. წრიპა. ქინკლა. ხაქილა. ხვართქლა. ხოჭიქი. ლაქო. ყაპყაპა. შანგლა. შანთრაქა. წიკო. წიპლანკი. ქიპლა. რახრახა. ეიემატა. პუწიკა. ხარხლა. კუდბაწარა. ქინკლა. ბუდრუგუნა. ბენტერა. დოდრილა. ზოზო. წაწალა. ბუხანზარა. ჯინჯორა, თუთულა. გოდელა. ხუთქალა. ფუფულა. ქოცეცა. კენკა. ხრინწა. შეშქენა. პუწკა ჩიტირეკია. ქალია. ყბაჩა. ავანგალა. ალჩუ. ბაჯაჯღანა. ყლურწა. კოყორა. დანდროზა. დიდრაჯა. დრუხა. ფონფლე. კოკნოქა. ლართხა. ლუყურტი. ოდროგელა. ტინგიცი. ლეტიკელა. ყაპყაპა. ყვაჩალა. ყრუჩუნა. ბუხანზარა. წოწრე. კიკო. ჩიფლახა. ქიკარტულა. ქიშია. კვაჭა. კვანქალა. კვაჭანტილა. აყლაყუდა. ცხვინჯა. ტყაპუქა. ჩხმახმარა. ცქიფურა. წრიპა. ცანგალა. დრუნჩა. მანკვეალა. კონტოლი. ფანქვეალა. ქონდარა. ჩლადი. ხოჩოლა. ფუჩინა. აჩუა. ოტროველა. დურუზუნა. ქუცალა. მანწია. ქაცვია. ფალთახა. ჩინჩახვა.

აი უცნაური სახელები...

ყოველი ასეთი სახელი ისახება ენის საშოში. მაგრამ საგულისხმო: შობისთანავე ასეთი სიტყვა დეკადანსით იბრება და თითქმის სცილდება გრამატიკალ ნორმას. ეს „გადახრა“ აძლევს მას ასტრალურ ხასიათს. ყოველი სახელი აქ ცხელი დაღით არის გაშანთული. ასეთი სიტყვა მთელი პოემაა ჰომეროს სიუხვით მოზმული. საგანი თუ ნივთი თუ მოვლენა უკანასკნელი ამოწურვით იკვეთება ასეთს ხახელში: რომელიმე ასპექტის თუ რადიუსის მხრით. დაარქვით ვინმეს „ქიკარტულა“ და შექმნით ახალი დიამიანს. „დურუზუნა“: ეს ხომ ფიზიური დაღია კაცის: საკუთრივ ქალის. „ჩაბაკვერა“: ამის მტარებელს ათასს კაცში გამოიცნობთ.

სახელი-სახელი-სახელი. ამ შემთხვევაში ასტრალური. აქ ცხადდება როიჯა. მასშია მოქცეული სიტყვის საიდუმლო. სიტყვა როგორც როიჯა არის სიტყვა პოეტური. პოეზიის არსი აქ არის დამალული: ხატი, რიტმი, რითმა, ეპიტეტი.

გრიგოლ რობაქიძე